

Pardubice jsou živější... Byť jsem obyvatelka Hradce Králové, musím přiznat, že Pardubice jsou muzikálnější. Přesvědčila jsem se o tom už po vystoupení z vlaku ve městě perníku. V nádražní hale bylo velké shromáždění cestujících kolem skupinky omladiny, která tu hrála na kytary a jiné hudební nástroje a z plna hrdla zpívala. Atmosféru ještě dotvářel bílý labrador, který se před nimi kolébal do rytmu. Kdyby můj cíl dnešního večera nebyl jinde, asi bych tam zůstala a se zájmem bych poslouchala. Mé kroky ale vedly do Domu hudby v Pardubicích, kde se tuto sobotu **10. listopadu** uskutečnil výroční koncert skupiny **Marien**. Po odchodu z nádraží mě v souvislosti se skupinou hudebníků napadlo, že v Pardubicích je silné hudební podhoubí, které tu je už mnoho let a které u nás v nedalekém Hradci Králové nemáme.

Do Domu hudby jsem s kamarádkou dorazila kolem šesté hodiny, kapela ještě pilně zkoušela. Dnes však na mě čekal i jiný úkol, než napsat svou dojmologii, a to postarat se o prodej cédéček, který mně a mé kamarádce byl svěřen. Kolem čtvrt na sedm se už začali trousit lidé, všichni natěšení, slavnostně naladěni... Zkracovali si čas u našeho stánku prohlížením a klábosením, někteří i nákupem... Co kdyby po koncertě už byly desky náhodou vyprodané?

V 19:00 zazněly gongy jako v divadle a **Marien** předstoupili a před plný sálem zahájili úvodní skladbou **Memento vitae** z nového alba **V půli cesty**.

Dál se střídaly starší písně, některé dokonce z doby Poupat, novější a zazněla i jedna úplně nová

Olešnická

o rodišti

Víti Troníčka

v Orlických horách. Jak sám řekl, píseň je sentimentální, ale s působivým zpěvem

Zdeny Troníčkové

velmi hezká, až z ní v zádech mrazilo. Obraz této písně dokreslovala malá Janička, která za zpěvu svých rodičů nadšeně a plná energie tancovala skoro celý koncert na schodech.

Po písni **Plamen** nastalo loučení-neloučení, transparentním odchodem Zdeny k mateřským povinnostem za doprovodu zpěvu celého sálu, který ji za pomoci kapely zpíval dětskou písničku

Prší, prší jen se leje. Dále nemohla následovat jiná píseň než **Mejdan v**

hlavě (na

forbíně), při níž měl největší úspěch

Petr Fed'a Opočenský

, který úmyslně zcela falešně zazpíval svůj part:

„Že jsem se normálně prostě zbláznil.“

Vzpomněla jsem si na svou učitelku zpěvu, která hlásila teorii, že pro člověka z hudebním sluchem je velmi těžké zazpívat něco falešně. Proto si myslím, že Fed'a si potlesk rozhodně zasloužil.

O krok dál s Marien

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Neděle, 11 Listopad 2012 01:00

